

sikerült megrendelni azokat az új konyhai gépeket, amelyek mind fogyasztás, mind kapacitás szempontjából megfelelnek intézetünk céljainak. Megkötöttük a szerződést a felújítást és villanszerelést végző céggel. A munkálatok a tervek szerint július 31-re fejeződnek be. A konyha elsősorban a diákokat szolgálja ki, emellett különféle rendezvényekre is főznek, s mindez jelentős bevételt hozott intézetünknek. Köszönjük az Erdélyi Református Egyházkerületnek a konyhai gépek megvásárlását, a Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek, a Magyar Unitárius Egyháznak és a Romániai Evangélikus-Lutheránus egyháznak a konyha felújítására adott célirányos támogatást. Reméljük, hogy a konyha felújítása után hozzákezdhetünk tantermeink bútorzatának és technikai eszközeinek felújításához is.

„Legyen velünk Istenünk, az ÚR, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától! Fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, amelyeket őseinknek adott.” (1Kir 8,57–58)

Kolozsvár, 2024. június 10.

Dr. Kovács Sándor rektor

Búcsúbeszéd

Tisztelt Tanáraink! Tisztelt jubiláló Lelkipásztorok!

Kedves Diáktársaim, Testvéreim a szó legnemesebb értelmében!

Hat évvel ezelőtt, amikor először jöttem az intézetbe, azon lepődtem meg a leginkább, hogy nem láttam olyan kaput, amit ennyire nehéz kinyitni, mint a teológia főbejáratát. Ha valaki be szeretne jutni kintről, rendesen neki kell feszülni, a főkapu kinyitásához nagy lendületre és erőre van szükség.

Az is gyorsan világossá vált számomra, hogy a bejutáshoz szükséges erő este előtt kell, utána már kreativitásra van szükség. E nagy kapun belépve nagy dolgok világa vár. Egy közösség, maga az otthon; egy út, amely az akadémiai istentiszteletekre várakozók sorában a díszterem első bejáratától a tanácsterem ajtajáig vezet. Egy út, amelyen át az egyik lépést a másik után megtevéve halad az ijedt elsőéves, aki valódi tudományos körökben mozgó szakemberként tekint magára, mert tudja már, hogy mit jelentenek az olyan bűvös szavak, mint a Tonakatelekuhtli vagy Kecakoatl; az átalvatlan éjszakák utáni másodéves, aki kívülről tudja Tukulti-Apil-ésara összes hadjáratának dátumát; a harmadéves, aki tudja, hogy az egyháztörténet során a vitás kérdések gyakran végződtek úgy, hogy a vitás felek a testvéri szeretet jegyében... De ott van a negyedéves is, aki rájött, hogy a „nem” egy mélyrehatóbb kutatás után tulajdonképpen „igen”. És természetesen az ötödéves, akiknek az ABC-ről nem az elemi iskolás emlékek, hanem egy X és egy mo-

dell jut az eszükbe. Ekkorra már az ijesztő dolgok leltára is lecserélődik, az ember érezni kezdi az olyan szavak súlyát, mint a a studium, határidő vagy QR-kód.

A végén pedig itt vagyunk mi. Szembenézünk veletek, és ebben a szembenézésben remélem, látjátok, hogy megéri ezeket az utakat végigjárni, mert ez az út gyönyörű, akkor is, ha néha fáj. Ugyanakkor, ha tovább tekintek és az ünneplő, emlékező és hálát adó lelkipásztorokra nézek, én is ezt látom: érdemes ezt az utat végigjárni, mert az, aki idehívott, tovább is visz és oltalmaz.

Hat év relatíve hosszú idő. Sokat gondolkoztam, hogy mit is mondhatnék nektek egyfajta testamentumként, és arra jutottam, hogy azt fogom mondani, amiről én gyakran megfeledkeztem. Hogy bár az itt töltött hat év a lelkési szolgálatra néz, minden azt szolgálja, hogy a kezünkbe sarlót adjanak, mielőtt az aratásba megyünk, mégiscsak *itt töltött* hat év. Ne felejtsetek el a jelenben élni, szeretni Istent, egymást, és tenni ezért a közösségért. Mert azt veszitek ki ebből a közösségből, amit hozzáadtok. Nem arra fogtok emlékezni, hogy melyik vizsgára hányast kaptatok, melyik év telén volt a leghidegebb a bentlakásban, hanem arra, hogy hány-szor állt mellétek Isten egy jó beszélgetés, közös válaszkérés, közös teherhordozás által.

Imádkoztatok egymásért és e közösségért, mert amiért egyszer imádkoztok, az attól kezdve elválaszthatatlanul hozzátok fog tartozni. A teológiai intézet is. Amikor a teológiai intézetet szidjátok, magatokat is szidjátok, és amikor dicséritek, az rólatok is szól. Legyetek ott egymásnak, egymás mellett és egymásért, vagy másként fogalmazva: legyetek bátrak! Legyen bátorságotok megmutatni a könyneiteket, kifejezni a hálátokat és érzéseiteket, bocsánatot kérni és megbocsátani.

Kedves Tanáraink!

Talán többször emeltük ki, hogy miért vagyunk elégedetlenek, mint azt, hogy miért vagyunk hálásak. Pedig bőven van okunk a hálára, sőt, leginkább arra van okunk. Köszönjük, hogy előttünk jártak és mellettünk álltak, hogy Isten kézbe vett eszközeiként formáltak, bátorítottak, neveltek és meghallgattak minket. Különösen pedig azt köszönjük, hogy meg merték mutatni és fel merték vállalni, hogy a harcainkat, utainkat, kétségeinket ugyanúgy végigjárták, mint mi.

Tisztelt Egybegyűltek!

Hat év alatt sok minden változott. Még a kapunyitásról alkotott képem is. Mindeddig úgy gondoltam, hogy teológiai intézet kapuját kintről befelé nyitni a nehéz, de ma úgy érzem, hogy bentről kifele nyílik a legnehezebben. Amikor e kaput kinyitjuk, hogy kilépjünk rajta, érezzük, hogy hagyunk magunkról egy arcot, de viszünk magunkkal százat. Arcokat, igaz, őszinte barátságokat, felejtethetlen beszélgetéseket, szárba szökkenet szerelmet, jövődóbeli szolgatársakat, megannyi csodás emléket. Legyen értük Istené a dicsőség és miénk a hála.

Telegdi István végzős hallgató